

MARXIST - LENINIST

KONTAKTBULLETTIN FOR TELEMAR SUF

Nr.7

1969

Referat fra Telemark SUF's helgeseminar på Stråholmen fredag 11. til søndag 13. juni.

Innlegg ved Per G. [redacted] om politisk militærnekting, Kåre K. [redacted] om revisjonismen og Tormod Ø. [redacted] om partiet.

Helgekonferansen ble innledet ved at "Elvedronningen Elvira" tok av fra Minnebrygga i Porsgrunn, og 4,5 timer senere nesten knustes mot moloen på Stråholmen. Lørdag kom det flere folk fra Kragerø, og Per G. [redacted] innledet til debatt om politisk militærnekting. Siden det var så mange deltagere som 19, ble det besluttet å la første runde av debatten foregå i 3 mindre grupper.

Debatten ble ledet av stensilerte skjemaer med sentrale problemstillinger fra innledningen. Etter at gruppene hadde diskutert seg gjennom spørsmålene, kom de sammen og utvekslet meninger og fortsatte debatten der det forekom ulike oppfatninger. Den samme metoden ble benyttet også under de neste innledningene.

Det viste seg at debatten i smågruppene var langt bedre enn i plenum. Dette er en vanlig erfaring, det viser seg som regel at bare de best skolerte deltar i en diskusjon med flere enn et visst antall deltagere. Dette unngikk en delvis ved at stoffet var gjennomdiskutert på forhånd i smågruppene.

Resten av tiden gikk med til bading og soling og eting. Om kvelden forekom spontant organisert revolusjonær allsang samt bål og varme pølser.

M.a.o. en meget vellykket studietur og avkobling, og vi kan bare anbefale andre kamerater å arrangere noe lignende, såfremt været holder.

Innledning om den Politiske Militærnektaksjonen.

Aksjon Politisk Militærnektning blei starta i Trondheim av en gruppe på 40 studenter. Deres grunnlag for å nekte å delta i det norske forsvaret var at de så forsvaret som et redskap for USA imperialismen og at forsvaret dertil som en integrert del an NATO,s fellesforsvar bygde på atomvåpen. Noen mente også at de anså det som urimelig å bruke milliardbeløp på opprustning i en verden hvor 2/3 av folka levde på under eksistensminimum. Deres grunnholdning var vel stort sett med utgangspunkt i en Ensenberger Ulandsproblematikk at den ordinære klassekampen var avløst av den internasjonale klassekampen i mellomrike og fattige mennesker.

Like fullt var den politiske militærnektninga et stort framskritt i forhold til den passivistiske grunninnstillinga som det var vanlig at politiske militærnektere hadde. Et nektingsgrunnlag som gikk til angrep på forsvarets funksjon skapte debatt omkring de problemstillingene som blei reist å ga progressive folk noe å støtte opp om. Den hadde også en veldig skolerende effekt på dem som deltok. De som hadde satt aksjonen i gang hadde imidlertid ikke noen ide om hva som på lenger sikt skulle oppnåes. Aksjonen var i sin natur en eliteaksjon og kunne aldri utvikles til å bli noe militærstreik. Det blei fort klart at rettsvesenet ikke ville komme godt ut av en konfrontasjon med P-M aksjonen. P-Mrenes søknader om overføring til sivilarbeid blei avslått fordi deres nektingsgrunnlag var tidsbestemt og situasjonsbetinginga og derfor ikke kunne regnes for alvorlig nok til å bli fritatt for militærtjeneste. En politisk militærnekters overbevisning som han også argumenterer rasjonelt for, er ikke alvorlig fordi den har utgangspunkt i den situasjon nekteren befinner seg i. Envær må jo skjønne at det ikke finnes noe som er heva over virkeligheten og selv om en kristen kan stå fram å hevde at han ikke ville ha deltatt i et gitt korstog, er det greit å påvise at f.eks. 98% av alle kristene på dette tidspunktet deltok i korstog og at det således er 98% sjanse for at den kristene sjøl ville deltatt.

Her lå store muligheter til å få avdekket rettsvesenet som en del av overbygningen over et kapitalistisk system og til å rive ned folkets tru på at det befinner seg i et demokrati. Dette så imidlertid ikke folk klart før den politiske utviklinga hadde gått i retning av et norsk klassestandpunkt og en begynte å se forsvaret som klassestatens voldelige maktapparat for å holde arbeiderklassen i sjakk. Ved å lese arbeiderklassens historie i Norge, amerikansk mellomkrigshistorie, vært vitne til den reaksjonære maktovertagelsen i Hellas som blei foretatt etter NATO's Prometheus plan, den tilsvarende mislykka façist overtagelsen i Italia (De Florenso kuppet) innføringa av unntakslovene i Vest Tyskland, våre norske unntakslover, bruken av tropper mot franske arbeidere under Mai opprøret i 68, alt dette sett i sammenheng indikerte forsvarets funksjon med all ønskelig tydelighet.

Men erfaringene fra Frankrike var at revolusjonen ikke kan seire om det ikke finnes et revolusjonært parti og dette partiets kadre har gjennomsyra forsvaret slik at største delen av forsvaret stiller seg på folkets side i en revolusjonær situasjon. Folk begynte derfor å stille seg spørsmålet om det ikke var bedre å bekjempe forsvaret innenfra enn å nekte å delta og derved av-

skjære seg fra folket som var i militæret. Prova på hvordan progressive elementer blei isolert i forsvaret var imidlertid mange og stygge. Ved en konferanse i Oslo våren 68 var det ingen som mente at det var mulig å bekjempe militærvesenet innenfra, men sommerleiren høsten 68 begynte det å heve seg røster for å avblåse aksjon P-M til fordel for aksjon politisk militærtjeneste. På dette tidspunktet var det politiske nektingsgrunnlaget blitt legalisert i Danmark og en frykta at det samme skulle skje her til lands, da ville jo aksjonen miste en vær verdi.

En utvida politisk bevissthet begynte også å gjøre seg gjeldeende. Ved å benytte seg av metoden med kritikk og sjølkritikk mente mange at det var mulig å komme fram til en effektiv måte å drive arbeid innen militæret på. Flere folk syntes også at det var dumt å avskjære seg fra folket i en situasjon hvor det uten tvil var mest undertrykt og misfornøyd og således skulle være mottagelig for revolusjonær propaganda.

Denne linja har i dag flertall innen forbundet, men ikke bare forbundets medlemmer deltar i aksjon P-M. Etter vedtak fra SUP's landsmøte i 67 har vi oppfordra hele det norske folket til å nekte å delta i forsvaret vi har derfor et ansvar utover det vi har for oss sjøl om vi legger om linja.

Det er klart at P-M aksjonen vil nå grensa for hvor langt den vil kunne trekke folkets bevissthet, men denne grensa er på langt-nær ikke nådd. Her og nå bør derfor aksjonen kjøres inntil vi har fått så mange folk i fengsel at folk er maksimalt bevisstgjort. Vi bør være klar over at om ikke rettsvesenet skal bli rehabilitert når vi går inn i forsvaret må vi være taktisk kloke. Intet vil være reaksjonen kjærere om rettsvesenet kan stå fram å slå fast at det var riktig å ikke frita de fæle kommunistene for militærtjeneste, nå har de jo gått inn helt frivillig. Hvordan kunne disse folka være overbevist om at det var uriktig å delta i forsvaret?

Det har vært mange forslag framme i debatten omkring omlegginga av P-M aksjonen, men jeg skal ikke her trekke fram andre enn den linja som blei konklusjonen av debatten på Helgeseminaret på Stråholmen.

Aksjonen kjøres til dens propagandaverdi er uttømt. Vi slutter allerede i dag å rekrutere til P-M aksjonen både innen våre egne rekker og utad. Når vi mener propagandaverdien er uttømt bryter vi aksjonen overtvert. Alle som har fått straffeutmåling for ikke å ha møtt opp til tjeneste må da sitte den straffa de har fått. De øvrige rykker ut med en erklæring hvor de erklærer at fra i dag av skal militærvesenet bekjempe innenfra, alternativt stille og rolig går inn i militæret å bekjemper det innenfra.

Vi støtter frømdes alle som nekter militærtjeneste på politisk grunnlag, men må erkjenne at støtten bare vil bli symbolsk. Noen virkelig oppslutning ffa folket har jo ikke aksjonen fått så den moralske indingnasjonen vil nok bli størst i Dagbladets og Orienterings spalter.

INNLEDNING OM REVISJONISMEN HOLDT PÅ TELEMARK SUFs
HELGESEMINAR 12. JULI 1969.

Av Kåre Knudsen

Når det nå legges opp til en fri debatt i SUF om den moderne revisjonismen, et emne som til nå har vært et ekspertemne (og framleis er det), så må vi være klar over at denne debatten ikke bare blir en debatt om revisjonismen i SUKP (og i de fleste andre "kommunistiske" partier) idag, men også en debatt om den historiske utviklinga i Sovjet og Sovjetunionens Kommunistiske parti, dvs. en del om Stalintida og den politiske linja SUKP(b) (Sovjetunionens Kommunistiske Parti, bolsjevikene) førte under Stalins ledelse: Ei historisk analyse er forutsetninga for å forstå nåtida, samtidig som spørsmålet om Stalin er et spørsmål som angår spørsmålet om marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Debatten om Stalin vil bli en debatt om spørsmål som proletariatets diktatur, og er dessuten på mange måter forutsetninga for å forstå utviklinga i Kina idag (kulturrevolusjonen).

Jeg skal prøve i denne innleiinga å skissere utviklinga i Sovjet fra revolusjonen i 1917 framtil idag, og til slutt vurdere den politikken Stalin førte.

Allerede i 1903 delte Det Russiske Sosialdemokratiske Parti seg ideologisk i to hoveddeler: Bolsjevikene og mensjevikene. Det viktigste spørsmålet i 1903 var spørsmålet om partiet skulle være et kaderparti (som bolsjevikene holdt på) eller et masseparti (som mensjevikene mente). Lenin mente at partiet skulle bestå av 1) en snever krets av ledende yrkesrevolusjonære og 2) et omfattende nett av lokale partiorganisasjoner med aktive medlemmer. Martov (mensjevikenes talsmann) holdt på at hvem som helst som var enig i partiets politikk skulle kunne slutte seg til partiet (masseparti). Men etterhvert utkrystalliserte det seg en kanskje enda viktigere motsetning mellom mensjevikere og bolsjevikere. Denne motsetninga gikk på spørsmålet om bøndene. Mensjevikene mente at bøndene ikke var noe revolusjonært potensial, og at derfor en revolusjon i Russland måtte bli en borgerlig revolusjon, fordi landet hovedsakelig besto av bønder. Bolsjevikene derimot, mente at den overveiende delen av bøndene (de lavere og de fleste mellomstore) utgjorde et revolusjonært potensial, og at en sosialistisk revolusjon i Russland derved var mulig.

Revolusjonen i oktober 1917 viste at bolsjevikene hadde rett. I hele 1917 var det bondeopprør rundt om i Russland. At store deler av bøndene var revolusjonære var også splittelsen i det Sosialrevolusjonære Partiet (bondepartiet) et uttrykk for. De venstresosialrevolusjonære splittet seg av resten av partiet i 1917, og dannet sammen med bolsjevikene en front for den sosialistiske revolusjon.

KRIGSKOMMUNISMEN.

Etter revolusjonen i 1917 var sovjetstaten trua på alle bauger og kanter: Tidlig i 1918 angrep England, Frankrike, Japan og Amerika landet. Samtidig reiste de styrkede klassene i landet hvite armeer som gjorde felles sak med intervensjonsarmeene. De styrkede klassenes motstand ga seg også uttrykk i kulakopprør. Ved sida av disse militære og kontrarevolusjonære farene, var den økonomiske situasjonen prekær: Industri- og landbruksproduksjonen lå nede som følge av den 1. verdenskrig. Forsyninga av matvarer til byene var elendig og arbeiderne led som følge derav ofte direkte sult. Det var fare for sovjetstatens fortsatte beståen.

SUKP(b)s svar på denne situasjonen var Lenins parole om "Alt for fronten". Bøndene måtte nå avlevere alt overskuddet av sin produksjon til staten (avleveringsplikt) som videredistribuerte den til armeen og til arbeiderne. Det blei også innført alminnelig arbeidstjenesteplikt for alle klasser. Hele dette systemet av åtgjerdelser som var et resultat av de svære vanskelighetene i landet, blei kalt krigskommunismen.

Ved slutten av 1920 var intervensjonens hovedkrefter og de hvite armeer tilintetgjort ved hjelp av den røde hær. Det inntrådte en fredelig epoke for Sovjetunionen, sjøl om de imperialistiske maktene stadig lå på luft og venta på en sjanse til å styrte Sovjetstaten.

Krigskommunismens system tilfredsstilte ikke lenger folket i denne fredelige tida. Dette systemet var som et svar på den spesielle situasjonen landet var oppe i, med intervensjon og borgerkrig. Folket forsto nødvendigheten av dette; bøndene fant seg i avleveringsplikta og arbeiderne i den jernharde disiplinen. Men i den fredelige perioden begynte bøndene å bli misnøyde. De var misnøyde med avleveringsplikta og forlangte å bli bedre forsynt med industrivarer. Bøndenes misnøye kom til uttrykk gjennom bondeopprør, og det berømte Kronstadtopprøret var også et uttrykk for dette. Samtidig var den industrielle situasjonen prekær: De fleste fabrikker sto og f.eks. storindustriproduksjonen var sju ganger mindre enn førkrigsproduksjonen. Dette resulterte i at mange arbeidere dro tilbake til landsbygda. Det proletariske diktaturs klassebasis begynte m.a.o. å bli svakere.

NEP.

Disse to faktorene (bøndenes misnøye og arbeiderklassens begynnende oppløsning) innebar i realiteten at forbundet mellomarbeiderne og bøndene, som var forutsetninga for sovjetstatens beståen, var i fare. SUKP(b) svarte på denne nye situasjonen med "den nye økonomiske politikk" (NEP). Dette innebar en lettelse for bøndene: Avleveringsplikta blei erstatta med natural-skatt. Naturalskatten var mindre enn det som måtte avgis ved avleveringsplikta. Alt det som blei igjen etter naturalskatten, fikk bøndene fri råderett over: Det blei fri handel på overskuddet av jordbruksprodukter. Småindustrien fikk også friere spillerom: Den private eiendomsretten blei stort sett gjeninnført i denne delen av industrien.

Dette innebar en delvis innrømmelse til den kapitalistiske produksjonsmåten, sjøl omaarbeiderklassen gjennomstaten hadde kontrollen over de viktigste posisjonene i økonomien: Storindustrien, transportvesenet, bankene, jorda, innenrikshandelen og utenrikshandelen.

Lenin mente at en viss frihet i vareomsetninga ville gjøre bonden økonomisk interessert, øke produktiviteten av hans arbeid og føre til et hurtig oppsving i landbruket, at statens industri ville bli gjenreist på dette grunnlag og privatkapitalen bli fortrent, at en etter at det var samlet krefter og midler, ville kunne skape en mektig industri - den økonomiske basis for sosialismen - slik at en/så kunne gå over til en avgjørende offensiv for å tilintetgjøre restene av kapitalismen i landet. NEP var altså et midlertidig tilbaketog for å danne den økonomiske basisen for sosialismens endelige seier i landet; et strategisk tilbaketog, som Lenin kalte det.

Etter et par-tre års tid begynte NEP-systemets svakheter å komme til syne (svakheter som Lenin og Stalin hele tida var klar over systemet hadde), det blei etterhvert større og større avstand mellomprisene på industrivarer og prisene på landbruksvarer (prisene på landbruksvarer sank, industrivarer stéig). Prisstigninga på industrivarer kom bl.a. av de etterhvert stadig stigende administrasjonsutgiftene. Dessuten sank pengeverdien (inflasjon). Dette resulterte i at situasjonen for bøndene blei forverra: De måtte betale stadig mer for industriproduktene, og de pengene de fikk for kornet sitt sank hurtig i verdi. Under slike forhold var det ufordelaktig for bøndene å skaffe seg industrivarer, og de sluttet å kjøpe dem. Det blei avsetningskriser, noe som forverra kåra for arbeiderklassen, det blei stigende arbeidsledighet. Kort sagt: Hele det arbeidende folkets kår blei forverra.

Sosialismen kunne ikke overleve uten grunnleggende endringer.

Det overveiende flertall av partiets og Stalins linje var klar: Arbeiderklassen og bøndene måtte ta den fullstendige ledelsen i økonomien. Arbeidernes og bøndenes stat måtte ta full kontroll over industrien og landbruket.

DEN SOSIALISTISKE INDUSTRIALISERINGA AV LANDET.

Allerede Marx og Engels pekte på at arbeiderklassens stat måtte konfiskere (overta) den private eiendommen, og derved gjøre den til samfunnsmessig eiendom. Småkapitalistene - som hadde fått eksistere i NEP-perioden - blei nå etterhvert fortrent. På grunnlag av den moderne teknikk begynte staten

å utruste lettindustrien som hadde en gammel, tilbakeliggende teknikk. Men forutsetninga for denne oppbygginga var at tungindustrien kunne skaffe lettindustrien de maskinene og utstyret de ellers trengte. Dessuten var det også nødvendig å skape en ny forsvarsindustri, bygge opp nye artilleri-, ammunisjons-, fly-, tanks- og maskingeverfabrikker, p.g.a. de fiendtlige imperialistiske maktens omringing. Det var også nødvendig å bygge traktorverker, bedrifter for moderne landbruksmaskiner, noe som var ei forutsetning for at landbruksproduksjonen skulle kunne bli mer effektiv enn den dåværende småproduksjonen, og også ei forutsetning for den sosialistiske oppbygginga av landbruket (mer om dette seinere). Derfor blei oppbygginga av tungindustrien prioritert over alt annet i denne oppbyggingsperioden.

KOLLEKTIVISERING AV LANDBRUKET.

Under, og ved avslutninga av NEP-perioden utgjorde de små individuelle bruka ved sida av godseier- og kulakbruka hovedtyngda i jordbruksproduksjonen. Som følge av det var jordbruksproduksjonen liten i forhold til det oppdyrka arealet. De fleste bruka var for små til å kunne drive mekanisert landbruk. Dessuten vokste klasseforskjellen: De små bruka blei etterhvert underlagt godseierne og kulakene og som følge av det, vokste det fram en stadig større klasse av proletariat og halvproletariat på landsbygda. Bolsjevikene satte da fram parolen om å begrense kulakvesenet, dvs. at de ved hjelp av økonomiske åtgjerder begrensa kulakenes virksomhet sterkt. Men likevel var ikke dette noen omlegging til sosialistisk produksjonsmåte på landsbygda. Småproduksjonen var framleis den framherskende produksjonsformen. Lenin hadde pekt på at småproduksjonen ikke bare frambrakte nye kapitalister (som kulakene), men også avla borgerlig ideologi ("jeg er liten nå, men jeg kan bli større, det kapitalistiske system er bra det"). Han uttalte også: "Med småbruket er det umulig å komme ut av nøden". Småproduksjonen var ikke bare årsaka til bøndenes dårlige materielle stilling, men gjorde også sitt til at den stigende befolkninga i byene (som følge av den stigende industrialiseringa) ikke ville få den maten de trengte. Svaret på dette var kollektiviseringa av landbruket, og omlegginga av "politikken om å begrense kulakvesenet" til "å likvidere kulakene som klasse" (likvidere ikke i den betydning å hogge hue av folk, men å ødelegge deres økonomiske grunnlag: Ekspropriering av jorda o.l.). Kollektiviseringa gikk ut på at de små individuelle bruka slutta seg sammen til større enheter, hvor jorda og redskapene hovedsakelig blei eid i fellesskap. Samtidig som dette danna grunnlaget for en sosialistisk produksjonsmåte på landsbygda, så var også grunnlaget lagt for et mekanisert (og dermed mer lønnsomt) landbruk, dvs. en framgang for hele det arbeidende folket i Soyjet. Et viktig redskap for kollektiviseringa var traktorstasjonene. Staten stilte gjennom disse traktorer og andre jordbruksmaskiner til disposisjon for kollektivbruka, noe ikke småbruka kunne dra nytte av, ganske enkelt fordi bruka var for små. Dessuten fikk kollektivbruka skattelettelse, kreditter o.l. Det at kollektivbruka ga en mye høyere levestandard for sine medlemmer enn de små individuelle bruka kunne gi, bevirka at de fikk en mye større tilslutning enn en hadde regna med på forhånd. Sentralkomiteen i SUKP(b) presiserte i retningslinjene for de lavere partiorganisasjonene at kollektiviseringa måtte foregå på frivillig basis. Likevel blei det fra de lavere organers side enkelte ganger gripi til byråkratiske metoder som tvangskollektivisering (noe borgerskapet sjølsagt har gripi fatt i og overdrivi i propagandaen). Stalin skreiv da artikkelen "Svimmel av framgang". Her tar han opp en grundig kritikk av denne byråkratiske holdninga. Han påpeker at for å sikre sosialismen på landsbygda, er den eneste veien å gå at bøndene går frivillig inn i kollektivbruka, at massene er modne for omlegginga, at overbevisningens metode er metoden en skal bruke.

Revisjonismen, s.4.

MOSKVAPROSESSENE.

Under denne nesten 20-årige oppbyggingsperioden hadde det foregått en stadig kamp mot elementer i partiet med en byråkratisk praksis og en revisjonistisk politisk linje. Et eksempel på dette er Trotski, som satte seg sterkt imot NEP-politikken og de lettelsene denne innebar for bøndene. Han mente at krigskommunismen måtte fortsettes og videreføres: Tvangskollektivisering av bøndene og forvandling av fagforeninger til statsorganer, dvs. en politikk som gikk ut på byråkratisk tvang, ikke metoden med overbevisning. Samtidig satte han fram tesen om den permanente revolusjon: Oppbygginga av sosialismen i ett land var umulig, dvs. umulig i Sovjetunionen. Det var Sinovjev som i 1917 hadde gått imot den proletariske revolusjonen, som ville legge landet åpent for imperialistisk kapital, istedenfor å stole på egne krefter, som den sosialistiske industrialiseringa var et uttrykk for. Det var Bukharin, som gikk imot kollektiviseringa av landbruket, som satte fram tesen om kulakenes innvoksing i sosialismen. Dette for å nevne noen. Det vokste også fram illegale organisasjoner som enkelte kommunister var medlemmer av, som hadde som erklært formål å styrte sovjetstaten. Eksempel på dette var Kirovs morder (Kirov: kjent partileder) som var medlem av partiets ungdomsorganisasjon og samtidig medlem av ei illegal gruppe i Leningrad.

Samtidig var det folk i partiet som hadde forbindelse med etterretningsvesenet i Tyskland og andre imperialistiske stater, noe en fikk bevis for etter krigen da arkivene i Berlin blei åpna. Det var nødvendig med en kamp mot alle disse elementene i partiet. Formen denne kampen fikk var Moskva-prosessene. Det Stalin og partiet ville oppnå med disse prosessene var å få renska partiet for byråkratiske, revisjonistiske elementer. Parallellen med kulturrevolusjonen i Kina er helt klar. Istedenfor Bukharin, Sinovjev osv. hadde en i Kina Liu Shao-chi og hans tilhengere. Vi kan si at det politiske innholdet er likt i kulturrevolusjonen og Moskva-prosessene: En kamp mot byråkratiet i Sovjet, nemlig det hemmelige politiet og rettsapparatet. En mobiliserte byråkratiet mot byråkratiet. Dette resulterte i at de byråkratiske elementene blei drivi under jorda, istedenfor ut i lyset.

I februar 1967 uttalte formann Mao:

I det siste har vi ført harde kamper i landdistriktene, på fabrikkene, på det kulturelle området, og vi har gjennomført den sosialistiske skoleringsbevegelsen. Men alt dette førte ikke til noen løsning av problemet, fordi vi ikke fant en form, en metode til å reise de breie massene til å avsløre den mørke siden ved oss åpent, på en allsidig måte, og nedenfra.

Og Lin Piao fortsetter i sin beretning til Kinas Kommunistiske Partis 9. nasjonale kongress:

Nå har vi funnet denne formen - det er den store proletariske kulturrevolusjonen. Bare ved at massene reises i hundrevis av millioner, slik at de fritt gir uttrykk for sine meninger, skriver store veggaviser og avvikler store debatter, kan renegatene, fiendens agenter og folk i maktstillinger som går den kapitalistiske vei og som har trent seg inn i partiet, avsløres og deres sammensvergelsesfor å gjenopprette kapitalismen tilintetgjøres. Det er nettopp ved deltagelse av de breie massene i granskningen av Liu Shao-chis sak at de sanne trekkene til denne gamle kontrarevolusjonære, renegaten, fordekte forræderen og streikebryteren blei trukket fram i dagens lys.

Videre Mao Tsetung:

For å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en folkeopinion, å utføre arbeid på det ideologiske området. Dette gjelder både for den revolusjonære klassen og den kontrarevolusjonære klassen.

Den utgangen Moskvaprosessene fikk var på lang sikt en styrking av byråkratiet noe som var stikk i strid med hensikten. Istedenfor å reise massene til kamp, slik at massene bedrer sin revolusjonære erfaring, og slik at partiet styrker sin forbindelse med massene og at det gjennom kampen kommer friskt blod til partiet, istedenfor å skape en folkeopinion, blei Moskvaprosessene et oppgjør innen byråkratiet.

REVISJONISMEN.

Byråkratiseringa, som i hovedsak blei satt i gang med Moskvaprosessene resulterte i at motsetninga mellom produktivkreftene og produksjonsforholda og mellom basis og overbygning blei stadig større. Resultatet av dette blei økonomisk stagnasjon. I industrien tilfredsstilte ikke lenger organisasjonsapparatet de behov produksjonen og folket stilte. Dette ga seg uttrykk gjennom avsetningskriser osv. I jordbruket stagnerte stats- og kollektivbruka. De private lappene (jordlapper som medlemmene av kollektivbruka hadde fått beholde til individuell produksjon) begynte å utgjøre større og større del av produksjonen.

I 1953 kom revisjonistene med Krustsjov i spissen til makta i Sovjet. Disses svar på de økonomiske problema i landet var et svar stikk i strid med arbeidernes og bøndenes interesser, og ei løsning som sto i en skrikende motsetning til den linja kommunistpartiet under Stalin hadde ført.

I jordbruket begynte de sakte, men sikkert å oppløse kollektiv- og statsbruka. Produktene som blei dyrka på de private jordlappene måtte ikke lenger selges til staten (noe Stalin hadde gjennomført for å holde kontrollen med den småproduksjonen som ennå fantes), de blei overlatt mer og mer til det frie marked, og til slutt var det helt fri prisdannelse på jordbruksproduktene, noe som resulterte i at spekulantene fikk friere spillerom.

Dessuten blei restriksjonene lempa på når det gjaldt størrelse av de private lappene, som resulterte i at ei ny klasse av kulaker vokste fram. Resultatet av denne borgerlige politikken i landbruket er at idag er 1/2 - 2/3 av jordbruksproduksjonen privat. Klasseforskjellen er ikke bare stor i den private sektoren i jordbruket, med et stadig voksende landproletariat, også i kollektiv- og statsbruka er klasseforskjellen voksende: En undersøkelse over 27 kollektivbruk i Kazakhstan viste at lederne for kollektivbruka hadde 15 - 19 ganger så stor lønn som et vanlig medlem hadde.

I industrien blei den sosialistiske planøkonomien avløst av profittmotivet. Det "nye" systemet gir bedriftene fullmakt til sjøl å bestemme over sin produksjon og sine driftsplaner, og gir dem frie hender til å søke å oppnå profitt, slik tilfellet er med de kapitalistiske bedriftene. Dessuten innebærer systemet at bedriftslederne får flere og større privilegier, som f.eks. høyere lønn, makt til å bestemme i forhold som vedrører produksjonen, finansene og personalet i bedriftene, de har den fulle råderetten over bonusutbetalinger osv. Videre innebærer det at produksjonen må tilpasses de frie markedsprisene, slik at spekulantene også får fritt spillerom i industrien.

Spekulantenes frie spillerom både i landbruks- og industriøkonomien har resultert i prisstigning: Prisene på de viktigste varene for arbeidsfolk steig i perioden 1959 - 65 med 42 % mens lønningene til fabrikkarbeidere i samme perioden steig med bare 18,9 %. Dessuten stiger forskjellen mellom arbeidsfolks og "eksperter"s lønninger, arbeidernes lønninger har stagnert, mens ekspertenes stadig stiger.

Revisjonistene har også innen partiet konsolidert sin makt. 70 % av sentralkomiteens medlemmer som blei valgt på den 19. kongressen i 1952 var renska ut på den 22. kongressen i 1961. Under dekke av "ekspertideologien" har det kommet flere og flere fra privilegerte klasser inn i "kommunistpartiet" på bekostning av de proletære elementene. Statistikk tyder på at hver 3. ekspert er partimedlem, mens det går 17 eller 18 arbeidere på et medlem. Enkelte plasser står det til og med i vedtektene at "bare et partimedlem med teknisk- eller ingeniørsertifikat kan bli valgt til sekretær i en partigrein".

HVORDAN SKAL VI ETTER DETTE VURDERE STALIN OG DEN POLITISKE LINJA HAN FØRTE ?

For å besvare dette spørsmålet vil jeg ta utgangspunkt i et sitat av formann Mao:

Trekk to skillelinjer. For det første mellom revolusjon og kontrarevolusjon, mellom Jenan og Hsian. Enkelte forstår ikke at de må trekke denne skillelinjen. Når de f.eks. bekjemper byråkratiet, så snakker de om Jenan som om "ingenting er somdet skal være" der, foretar ingen sammenlikninger og skiller ikke mellom byråkratiet i Jenan og byråkratiet i Hsian. Det er tilvunns uriktig. For det annet er det innafor de revolusjonæres rekke nødvendig å trekke et klart skille mellom riktig og galt, mellom fortjenester og tilkortkomning, og klargjøre hvilken av de to som er primær og hvilken sekundær. For eksempel - utgjør det fortjenstfulle 30 % eller 70 % av det hele? Det duger hverken å underkjenne eller overdrive. Vi må ha en grunnleggende vurdering av en persons arbeid og fastslå om hans fortjenester er 30 % og hans mangler 70 %, eller omvendt. Hvis hans fortjenester utgjør 70 % av det hele, da bør hans arbeid i det store og det hele godkjennes. Det ville være helt galt å karakterisere et arbeid der fortjenestene er det primære, som et arbeid hvor mistakene er det primære. Når vi går løs på problemet, må vi ikke glemme å trekke disse to skillelinjene, mellom revolusjonen og kontrarevolusjonen og mellom fortjenester og mangler. Vi vil evne å hamle opp med sakene dersom vi holder disse to skillelinjene fast i minnet, - hvis ikke kommer vi til å blande sammen spørsmålenes natur. For å kunne trekke disse skillelinjene på dyktig vis, er det naturligvis nødvendig med omhyggelig studium og analyse. Vår holdning til enhver person bør være preget av studium og analyse. ("Arbeidsmetoder i partiutvalgene", 13. mars 1949.)

Det vi altså må gjøre er først å vurdere hvorvidt Stalin i det store og det hele førte en proletær eller borgerlig politikk, omhan førte en politikk som var i overensstemmelse med den overveiende delen av folkets interesser, eller en politikk som tjente borgerskapet og dets lakeier. Vi må trekke et skille mellom revolusjon og kontrarevolusjon, som Mao sier. La oss se på den politikken Stalin sto i spissen for å gjennomføre: NEP-politikken var et nødvendig tilbaketog for å sikre den økonomiske basisen som var nødvendig for den videre sosialistiske oppbygginga: Den sosialistiske industrialiseringa og kollektiviseringa av landbruket. Dessuten var NEP en nødvendig politikk for at forbundet mellom arbeiderne og bøndene skulle fortsette å bestå, et forbund som var forutsetninga for sovjetstatens beståen. Sosialiseringa og oppbygginga av industrien var det nødvendige skritt å ta for å likvidere den kapitalistiske utbyttinga i industrien, dessuten var den nødvendig for å utvikle produksjonen, for å sikre de materielle kåra for det sovjetiske folket, og dessuten var den forutsetninga for kollektiviseringa av landbruket.

Kollektiviseringa av landbruket var nødvendig for å sikre en sosialistisk produksjonsform på landet, for å hindre framvoksteren av nye kapitalister og kapitalistisk ideologi, og dessuten for å sikre ei økonomisk utvikling i landbruket; heve og effektivisere produksjonen, noe som igjen var forutsetninga for ei fortsatt industrialisering. Kollektiviseringa av landbruket var i det breie lag av folkets interesser.

Moskvaprosessene var en nødvendig kamp mot de revisjonistiske elementene i partiet, som hadde degenerert til spioner og sabotører. Men denne kampen slo på lenger sikt tilbake på de proletære kreftene i SUKP(b) (byråkratiseringa og den derav manglende kontakten med folket, var kanskje den viktigste forutsetninga for at revisjonistene kunne "overta" partiet). Og her kommer vi inn på Stalins fortjenester og tilkortkomning. Stalin gjorde en stor feil med å sette inn byråkratiet mot byråkratiet, og en kan si at Stalin ved dette objektivt la grunnlaget for revisjonismen. Det

politiske innholdet var m.a.o. riktig, men formen kampen tok ved feilaktig og skadelig. Politikken som blei ført gjennom NEP, den sosialistiske industrialiseringa, og kollektiviseringa av landbruket var hovedsakelig i tråd med masselinja; en tok utgangspunkt i massenes behov og interesser, sammenfatta disse, for så å gå ut til massene med dem igjen. Industrialiseringa tok kanskje enkelte ganger en noe drastisk og hard form, men dette må sees ut ifra den internasjonale situasjonen: De imperialistiske maktene lå hele tida på lur og venta på en sjanse til å styrte Sovjetstaten. Dessuten kunne ikke Sovjet få økonomisk støtte fra andre sosialistiske stater i oppbygginga, som Kina fikk i sin oppbyggingsperiode.

Når vi ser på kollektiviseringa av landbruket, ser vi at Stalin konsekvent støtta ei politisk linje som var i tråd med masselinja. Allerede i 1920 snakka Trotski om å tvangskollektivisere landbruket. Etter NEP-perioden heva det seg også røster for kollektivisering. Stalin gikk konsekvent imot denne politikken. Han hevda at bøndene måtte være modne for ei kollektivisering: Bøndene måtte sjøl forstå nødvendigheten av denne politikken, en måtte først skape en folkeopinion, slik at kollektiviseringa kunne skje på frivilling basis. De brudda på masselinja som blei foretatt under kollektiviseringa, sto Stalin i spissen for å tilbakevise, sjøl om hannok, som leder av SUKP(b), må ta en del av ansvaret for de byråkratiske utartingene. Men likevel viste den seinere utviklinga av kollektiviseringa at partiet var i besittelse av metoden med "kritikk og sjølkritikk", noe som kjennetegner et skikkelig kommunistisk parti.

Konklusjon: Stalins fortjenester overskygger langt hans tilkortkomninger. Han førte hele tida en politikk som var i overensstemmele med arbeiderne og det breie lag av bøndenes interesser, han førte en proletær politikk, og sjøl om tildels store feil blei gjort, så er det riktige i hans politikk det gjennomgående tema. Dessuten må vi være klar over at en del av de feila han gjorde var historisk unngåelige: Han hadde et mye spinklere erfaringsgrunnlag å bygge på når det gjaldt oppbygginga av en sosialistisk stat enn for eksempel Mao hadde. Derfor var feilen ved Moskva-prosessene stor i dobbel betydning: Den var stor fordi den var en viktig faktor for revisjonistenes maktovertagelse; og den var stor fordi den var en viktig erfaring for Mao Tsetung i hans kamp mot Liu Shao-chi.

INLEDNING OM PARTIET ved Tormod [REDACTED].

Hvorfor trenger vi et revolusjonært parti som skal lede an i kampen mot kapitalismen? Er det ikke nok slik som de såkalte økonomistene og syndikalistene hevder, at arbeiderne på egen hånd organiserer seg og driver kamp gjennom fagforeningene. Eller som utopistene mente, folk ville forstå hvor gal kapitalismen var og automatisk slutte opp om sosialismen hvis vi bare forklarer det for dem.

Det er viktig å skille mellom begrepa klassekamp og sosialisme. Disse to ting vokser ut ifra det samme økonomiske og samfunnsmessige grunnlaget, men forutsetningene er ulike. Klassekampen har eksistert så lenge det har eksistert klassemotsetninger, men sosialismen oppsto først da det tekniske og vitenskapelige nivået hadde nådd en viss høyde. Sosialismen er en vitenskapelig teori og den kan bare oppstå på grunnlag av dyp vitenskapelig innsikt (jfr. Marx "Das Kapital", Lenin "Om Imperialismen") Kort uttrykt kan en si at den er en oppsummering av de historiske erfaringene i klassekampen og en nødvendighet for at arbeiderne skal kunne vinne makta.

Imidlertid i et kapitalistisk samfunn er det ikke proletariatet som er vitenskapens lærere, de har ikke tid til å drive med slikt, men den borgerlige intellegens.

Marx, Engels, Lenin og Mao er for såvidt typiske eks. Marx var småborger, Engels var storborger, Lenin og Mao kom begge fra den laveste delen av adelen. Først gjennom dem er teorien blitt videre levert til den mest opplyste delen av arbeiderklassen, (Stalin typisk eks.). Den sosialistiske bevissthet er derfor noe som er bragt inn i arbeiderklassen utenfra, og ikke noe som er vokst fram spontant.

Dersom arbeiderklassen fører en spontan kamp og følger "den minste motstands vei" (Lenin), uten å være leda av et revolusjonært parti vil den snart ligge under for den borgerlige ideologi som i realiteten vil utlevere arbeiderne til den kapitalistiske utbyttinga og gjøre dem til et redskap for kapitalistene. Grunnen:

1. Den borgelige ideologien er mye eldre og derfor mye mer rotfestet.

2. Den borgelige ideologien er mye grundigere utarbeidet på de fleste feila.

3. Den borgelige ideologien når over uten sammenligning større utbredelsesmuligheter.

Spesielt i den situasjonen vi står i idag, når vi skal forsøke å bygge opp et revolusjonært parti her i landet er det viktig at vi:

Lærer av erfaringene fra andre land.

Konsekvent bekjemper borgelig innflytelse og tankegang som skader bevegelsens vekst og som kan bli rettningsgivende for lang tid framover dersom den tar overhånd.

I arbeidet for å bygge opp et revolusjonært parti må vi stå på den vitenskapelige sosialismens grunn og avvise alle former for revolusjonisme, reformisme osv.

Marxismen avdekker de økonomiske lovene i samfunnet og viser hvordan arbeiderne blir utbytta og holdt nede økonomisk. Videre viser den hvordan utviklinga går mot at småproduksjonen i stadig større utstrekning bukker under for storindustrien (Monopolisering) Denne utviklinga gjør sosialismen ikke mulig men også nødvendig. I et brev

fra 1952 oppsummerer Marx hovedinnholdet i Marxismen på følgende vis:

Det nye jeg gjorde bestod i å påvise :

1) At klassenes eksistens kun henger sammen med bestemte historiske utviklingsfaser av produksjonen.

2) At klassekampen punngåelig leder til proletariats diktatur.

3) At dette diktaturet i seg selv bare danner overgangen til opphevelsen av alle klasser og til et klasseløst samfunn. Til tross for dette angriper de såkalte nymarksistene som er motstandere av proletariats diktatur, Marxist-lenistene, og hevdet at de har funnet funnet fram til en dypere forståelse av marxismen.

Marxismen har klargjort den viktigste oppgaven for et M-L-parti, ikke å produsere planer for samfunnets omdanning, ikke å preke for kapitalistene om bedring av arbeidernes kår, ikke å organisere sammen-
svergelser, men å organisere proletariats klassekamp å lede denne kamp hvis endelige mål er proletariats erobring av makta.

I kamp for sosialismen er arbeiderne den klassen som spiller den ledende rolle og bare arbeiderklassen kan gjennomføre revolusjonen

Alle de andre klassene er mer eller mindre bundet til det kapitalistiske samfunnet og vil ofte innta en mellomstilling mens proletariats er et produkt av storindustriens utvikling og står i et direkte motsetningsforhold til kapitalen arbeiderne er derfor minst bundet til det eksisterende samf. og må gå foran i kampen for sosialismen.

Det Marxist-leninistiske partiet er en del av arbeiderklassen. Den arbeiderklassen består av mange deler. Vi kan f.eks. snakke om parti- og grupper, fagorganisasjoner, cooperasjoner og presse. Disse må dra i samme retning, de må derfor ha en ledelse. De revolusjonære partier og grupper ser seg ut fra disse gruppene ved å være "Arbeiderklassens bevisste fortrupp" (Lenin). Partiet må gå foran og lede de andre delene forbi. Det er derfor et fortrinnsrettet parti til den revolusjonære teorien, og derfor i stand til å lede arbeiderklassen i dens kamp.

Stalin:
"Hver som deltar i en streik skal kunne erklære seg til fordel for partiet, for den som forveksler parti og klasse (streikende), kan særlig nivået for partiets bevissthet til i det minste som streikende" står på. Han tilintetgjør parti- og gruppebevissthetens bevisste fortrupp. Partiets oppgave består ikke i å lede alle nivåer med til nivået hos enhver streikende, men å lede streikende opp til nivået hos partiet.

For å bli i stand til å stille oss til spørsmålet om samarbeid med andre grupper. Er det en stor feil en revolusjonær gruppe kan gjøre er å ha en revolusjon gjennomføres av de revolusjonære alene. En slik tilnærming fører til konspirativisme og sekterisme. Bare gjennom den revolusjonære partiet ikke blir løsrevet fra den massen som er i stand til å lede, kan det fylle sin oppgave, - gjennom metodisk arbeid å lede hele massen framover.

I de forskjellige fasene av kampen og på ulike arbeidsområder må kommunistene derfor til stadighet inngå samarbeid med ikke-kommunistene.

Stalin:

"Et parti som angriper seg fra massene vil nødvendigvis miste massenes støtte og tillit og uavgjelt gå til grunne."

Det viktige er at partiet ligger foran arbeiderklassen og kan lede revolusjonen istedetfor å bli leda av den. Det karakteristiske for de gamle massepartia f.eks AP, var at partiet aldri klarte å heve seg over massenes nivå men hele tida var et produkt av klassekampen på dens ulike nivå uten å kunne gripe aktivt inn å lede utviklingen i en bestemt retning.

Stalin sier:

"I tillegg kan ingen her greie seg uten en erfaren stab, om den da ikke vil gå rett inn i nederlaget. Er det ikke da klart at proletariats endelig kan klare seg uten en slik stab, hvis den ikke vil

utlevere seg med hud og hår til sin dødsfiende? Men hvor er denne stab? Denne stab kan bare være proletariatets revolusjonære parti, Arbeiderklassen uten et revolusjonært parti, det er en hær uten stab. Partiet er proletariatets kampstab.

Hvordan skal så dette partiet som skal lede massene være organisert? Her er det viktig å være merksam på sammenhengen mellom et partis organisasjonsmåte og den oppgåva partiet stiller seg. Tar man f.eks. et vanlig borgelig parti i Norge idag, så er dets viktigste mål å bli representert på Stortinget. For en slik oppgave trenger en ikke noen sterk organisasjon. Det viktigste er at man klarer å mobilisere endel mennesker foran hvert valg (SF godt eksempel). Men hvordan skal et slikt parti kunne lede arbeiderklassen, t.d i en revolusjonær situasjon og være arbeiderklassens bevisste fortropp. På det russiske sosialdemokratiske-partis måte i London i 1903, sprakk partiet i to fløyer, Mensjeviker og Bolsjeviker. Det som i første rekke skapte bruddet, var spørsmålet om hvor vidt alle parti-medlemmene skulle tilhøre et av partiets organer eller ikke. Lenin ville at som sluttet seg til partiet skulle delta aktivt i det politiske arbeidet og være med på gjennomdebatt og utforme den politiske linja. For oss virker dette som en selvfølge, mens Martov, lederen for Mensjevikerne, hevdet at alle som sympatiserte med partiet kunne melde seg inn. SF er et typisk slikt parti, og følgene av dette organisasjonsprinsippet viste seg ved bruddet mellom SF og SUF, de som bare sympatiserte ble et haleheng til utviklinga. Den mest bevisste delen som hadde drevet den demokratiske debatten lengst ble kastet ut av dette halehenget som lot seg mobilisere på blinde antikommunistiske slagord. På denne måten ble demokratiet i partiet satt til side.

Dersom partiet skal kunne lede arbeiderklassen må det opptre enhetlig. Hvordan kan et parti opptre dersom enhver kan ha sin egen mening uten at han behøver å la denne meninga bli utsatt for kritikk. Partiet må ikke være spaltet i flere fraksjoner som drar hver sin veg. Dersom en skal oppnå enhet, må en ha en skikkelig organisasjon, og innøve en proletarisk disiplin slik at medlemmene føler seg bundet av de vedtaka som partiorganisasjonen fatter. Dette vil sjølsagt ikke si at en utelukker en meningskamp i partiet, tvert om, dersom det skal bli en virkelig enhet, og ikke bare en tilsynelatende enhet, er det nødvendig at alle synspunkter kommer fram. Men etter at diskusjonen er ferdig, kritikken uttømt og et vedtak fatta, krever partiet at enkelt-medlemmene bøyer seg under organisasjonen og loyalt setter ut i livet de vedtak som er fatta.

Fra borgelig, og småborgelig hold innafor arbeiderbevegelsen har det vært retta sterk kritikk mot dette organisasjonsprinsippet. Argumentene har vært at en tar fra "individets dets frihet" og gjør det til "et lite hjul i et stort maskineri". Dersom hensynet til arbeiderklassen er sterkere enn trangen til å dyrke sine egne merkverdigheter, innser en hvor falskt ropet om frihet er i denne sammenheng. Forutsetninga for at arbeiderklassen skal vinne frihet er solidaritet. Erfaringene i klassekampen har vist at dersom ikke arbeiderne står samlet og solidariske, oppnår en ingenting.

Ropet om frihet i denne sammenheng vil i virkeligheten si at en dømmer arbeiderne til fortsatt t.

Den organisasjonsformen som hersket og fortsatt hersker i SF oppsto til en hvis grad som en reaksjon mot AP og den beinharde sentralismen som hersker der, hvor alle vedtak i realiteten blir avgjort på toppen. Som en slags antitese mot dette fikk en så partiet med den fullkomne frihet for enkeltmedlemmene. Alle kunne ha den meninga de ville og alle kunne drive den politikk de ville. I realiteten førte dette til to ting.

1. Den politiske debatten eksisterte bare i liten grad i partiet. Derfor var det mulig for enkelte folk som følte sin stilling trua, å anvende en slagmassepsykose og kaste den mest demokratiske og bevisste delen ut.

2. Ingen følte seg bundet av de vedtaka som blei fatta, og alle førte eller lot være å føre sin egen politikk i kommunestyre, fagforeninger ol. Hvordan skulle et slikt parti få et skikkelig grep om noe, eller sette ut i livet en skikkelig og samlande politikk som attpå til ligger foran massene ?

Men i realiteten viser det seg, spesielt etter bruddet at superdemokratiet også fører til super-sentrealisme.

Benito Skokorza, leder for de danske marxist-leninistene sier noe om erfaringene fra danske V.S. som i stor utstrekning også gjelder for SF. De to partia har som kjent mange likhetspunkter.

"Modviljen mod, at det enkelte medlem "afgav kompetance" og dermed underkastede sig en partidisciplin, førte uundgåeligt til, at man i perioder ikke ganske vidste, hvem der repræsenterede partiet. Men samtidig måtte hovedbestyrelsen indimellem træffe beslutninger, som tegnede partiets politik. Samtidig måtte det nedsettes dusinvis af udvalg, fordi partikularismen i partiet svækkede forbindelserne nedefra og op, hvorved hovedbestyrelsen selv måtte klare at udarbejde den politiske hovedlinje på alle områder. Resultatet blev papirvelde, bureaukrati, en række fine udtalelser, fremsat av de valgte repræsentanter, som imidlertid ikke bekymrede noget medlem. Han var simpelthen ligeglad - han var simpelthen sug selv ! Beslutningene endte således på det tålmodige papir, og i og med disse beslutninger på grund af den decentraliserede tendens ikke blev effektuert, så blev partiet foruden at mangle handlegkraft, også udemokratisk, thi hovedbestyrelsen måtte jo suges ar være det eneste repræsentative organ, og når dette organs beslutninger ikke følges gøres der simpelthen narr af kongressens og dermed partiets flertall."

En konklusjon kan være at superdemokrati fører til alt annet enn demokrati.

Disse to tinga betinger hverandre gjensidig. I motsetning til førerprinsippet som er borgerskapets høyeste organisasjonsform, har arbeiderne utviklet den demokratiske sentrealismen.

Mao Tse-tung:

"I folkets rekker kan vi ikke unnvære frihet, men vi kan heller ikke unnvære disiplin. Vi kan ikke unnvære demokrati, men heller ikke sentrealisme, det er enheten mellom demokrati og sentrealisme, mellom demokrati og disiplin som utgjør vår demokratiske sentrealisme."

Forutsetninga som prinsippet hele tida bygger på når det gjennomføres, er at det i en organisasjon eller et folk hersker en enhetlig politisk linje i den betydning at motsigelsene ikke er av antagonistisk art. Kina er et eksempel på hvordan man anvender den demokratiske sentrealismen og masselinja i praksis.

Man går ut til folket, lærer av folket, sammenfatter folkets erfaringer, og går ut til folket igjen med resultatet. På denne måten hersker det demokrati innafor folkets rekker, men diktatur over folkets fiender.

Mao snakker om at demokratisk sentralisme er et prinsipp som på samme tid inneholder en enhet og en motsigelse. Enheten består fordi dissa tinga gjensidig betinger hverandre. Demokratiet er en forutsetning for å oppnå reel, ikke bare tilsynelatende enhet. Enheten er videre en forutsetning for at vedtaka kan settes ut i livet på sentralistisk og effektivt vis.

Demokratiet eller sentralismen har i seg sjøl ingen verdi. De har bare verdi i den utstrekning de tjener klassekampen og er effektive våpen i kampen for sosialismen.

Forholdet mellom demokrati og sentralisme endres derfor, og må endres, i de ulike faser i kampen. I enkelte situasjoner tar sentralismen overhand fordi tidsmomentet spiller inn. (SUF:Tsjekkoslova-

kia-krisen. Hilsingstelegrammet til den 9. nasjonale kongressen.) Andre dømer kan være en trengt kampsituasjon.

For at bevegelsen i slike situasjoner skal være mest mulig enhetlig, er det nødvendig at hovedlinja er grundig debattert på forhånd og at de sentrale organer handler i samsvær med hovedlinja.

Hvordan utføres så denne motsigelsen i praksis?

Ved å skille mellom to ulike faser i et saksforløp, beslutningsprosessen og utførelsesprosessen. I den første fasen hersker det fullt demokrati, men når det gjelder å sette en beslutning ut i livet, må alle medlemmene vise disiplin og loyalt følge det vedtak som er fattet. Beslutningsprosessen foregår etter følgende formel:

Fra ledelsen til folket
fra folket til ledelsen.

Ledelsen legger fram et problem for grunnorganisasjonene. Dette problemet blir så gjennomdiskutert, og på grunnlag av denne diskusjonen, blir det fatta vedtak. Enheten er gjenopprettet i rørsla.

Demokratisk sentralisme er også en metode til å løse motsigelsen ifolket eller partiet på.

Den kan sammenfattes i formelen:

Enhet-kritikk-enhet.

Den siste enheten vil da være enheten på et høyere trinn. Når det f.eks. p.g.a utviklinga innafor et samfunn oppstår nye problemer som partiet må ta stilling til, vil enheten kunne brytes. Denne motsigelsen som da oppstår innen partiet, løses gjennom kritikk og diskusjon, hvoretter enheten gjenoppstår. Konkret eksempel er politisk militærnekting. Det hersker inga enhet innen SUF. når det gjelder dette spørsmålet idag. Vi er inne i perioden med kritikk og diskusjon. Men målet med kritikken er, etter at de ulike sidene ved spørsmålet er løst, å komme fram til enhet på et høyere grunnlag enn den som hersker idag. Da denne aksjonen blingt blei satt ut i livet.

Dersom man etter å ha grundig gjennomdiskutert ei sak, fremdeles ikke har kommet fram til full enighet, forlanger den sosialistiske disiplinen (en disiplin som bygger på et demokratisk fatta vedtak i motsetning til den borgelige kadaverdisiplinen, videre en disiplin som tjener flertallet og derfor kan være demokratisk i motsetning til borgerskapets disiplin som tjener et lite mindre-tall og som derfor i en kampsituasjon må bruke førerprinsippet.) at mindretallet skal bøye seg for flertallet slik at enheten ikke brytes. Mao sier at et parti som ligger i strid med seg selv ikke kan vinne noen seier.

I utføringsfasen gjelder prinsippet om sentralisme og disiplin.

I et sitat sier Mao:

"Det er nødvendig på ny å minne om partidisiplinen:

1. Enkelt-personen må underordne seg organisasjonen.
2. Mindretallet må underordne seg flertallet.
3. Lavere instanser er underordnet det høyere.
4. Hele partiet er underordnet sentralkomiteen.

Den som krenker disse reglene for partidisiplinen, undergraver partiets enhet."

Dette er likevel for kategorisk til å være helt riktig.

Hvis en som utfører et oppdrag ser at sentralkomiteen i ei spesiell sak har tatt feil, fordi man ikke hadde tilstrekkelig kjenskap til de konkrete forholda, eller fordi sentralkomiteen ikke lenger følger ei proletær linje, er det vedkommendes plikt å sette seg opp i mot dette vedtaket.

Det siste er viktig i forbindelse med kampen mellom de to linjene.

Dersom ledelsen bevisst undergraver partiets organisasjonsform, eller fører ei linje som er skadelig for revolusjonen, må man beslutsomt bekjempe en slik ledelse.

Kulturrevolusjonen er et godt eksempel.